

Ezechia

Ezechia

În persoana lui Ezechia avem de a face cu un alt rege excelent al lui Iuda. „Numele mamei sale era Abiia, fiica lui Zaharia” (2 Cronici 29.1). Toată veșnicia se va păstra amintirea acestei evlavioase fiice a lui Zaharia, a cărei influență liniștită și răbdătoare s-a făcut pe deplin simțită în educația acestui fiu, influență care s-a regăsit în tot binele pe care Ezechia l-a făcut țării sale și poporului său. Lucrul acesta trebuie să constituie o puternică încurajare pentru toate mamele creștine, cu atât mai mult cu cât tatăl acestui rege „a provocat la mânie pe Domnul” (28.25).

Lectura capitolelor care istorisesc viața lui Ezechia ne va permite să observăm frumusețea caracterului său, pentru că el a fost un adevărat tată pentru poporul lui. „Ezechia a vorbit inimii tuturor leviților care aveau înțelegere cu privire la buna cunoaștere a Domnului” (2 Cronici 30.22). Mai târziu, cu ocazia unui atac din partea unui dușman puternic, el zice: „Fiți tari și curajoși! Nu vă temeți și nu vă înpăimântați înaintea împăratului Asiriei și înaintea întregii mulțimi care este cu el; căci cu noi sunt mai mulți decât cu el. Cu el este un braț de carne, dar cu noi este Domnul, Dumnezeul nostru, care ne va ajuta și va lupta pentru noi.” Poporul a avut încredere în cuvintele lui Ezechia, împăratul lui Iuda” (2 Cronici 32.7-8).

O dată mai mult, ne-am fi bucurat dacă istorisirea biblică s-ar fi terminat într-o asemenea atmosferă, însă ea continuă. Urmărind un scop bun și înțelept, Dumnezeu îl avertizează pe rege, în vârstă de 39 sau 40 de ani, că va muri. Căile Domnului sunt totdeauna bune și desăvârșite; din nefericire, Ezechia nu a înțeles lucrul acesta și, la auzul unor asemenea cuvinte, el se întoarce cu fața la perete, plânge cu amar și se roagă Domnului. Rugăciunea sa izvorăște dintr-o stare de disperare, însă eu mă tem că el nu s-a gândit să spună: „facă-se voia ta!” Dumnezeu îi împlinește, totuși, cererea (așa cum o face El adesea și cu noi când insistăm asupra unui lucru) și îi acordă regelui încă 15 ani de viață. Dar, vai, acest timp nu a fost tot atât de glorios ca anii precedenți. Mai întâi, inima împăratului s-a umplut de mândrie (2 Cronici 32.25-26); trei ani mai târziu i s-a născut un fiu pe care l-a numit Manase (uitare). Din versetele citite mai înainte s-ar părea că Ezechia a uitat „binefacerea pe care a primit-o” (versetul 25). Când s-au terminat cei 15 ani de viață acordați tatălui său, băiatul acesta avea 12 ani. El a domnit 55 de ani la Ierusalim, dar „a făcut ce este rău înaintea Domnului, după urâciunile popoarelor pe care Domnul le izgonise dinaintea fiilor lui Israel. El a zidit iarăși înălțimile pe care tatăl său Ezechia le dărâmasese; a ridicat altare Baalilor, a făcut idoli Așerei, și s-a închinat înaintea întregii oștiri a cerurilor și i-a slujit. A zidit altare în Casa Domnului, măcar că . Domnul zisese: „În Ierusalim va fi Numele Meu pe i vecie.” A zidit altare întregii oștiri a cerurilor în cele două curți ale Casei Domnului” (2 Cronici 33.2-5).

Și relatarea continuă, redând oribilele păcate comise de acest om, fiul unuia dintre cei mai buni împărați ai lui Iuda, însă un fiu provenit din mândria și voia personală a tatălui său. 2 împărați 24.4 adaugă: „din cauza sângelui nevinovat pe care-l vărsase Manase, și de care umpluse Ieru-salimul. De aceea, lucrul acesta Domnul n-a voit să i-l ierte.” Manase a făcut ca Iuda și locuitorii Ierusalimului să rătăcească, împingându-i să comită mai multe păcate decât popoarele pe care le-a nimicit Domnul dinaintea copiilor lui Israel. „Domnul a vorbit lui Manase și poporului său, dar ei nu au vrut să asculte. Atunci Domnul a trimis împotriva lor pe căpeteniile oștirii împăratului Asiriei, care au prins pe Manase și l-au pus în lanțuri. L-au legat cu lanțuri de aramă și l-au dus la Babilon. Când a fost la strâmtoare, s-a rugat Domnului, Dumnezeului lui, și s-a smerit adânc înaintea Dumnezeului părinților săi. I-a făcut rugăciuni; și Domnul, lăsându-Se înduplecat, i-a scultat cererile, și l-a adus înapoi la Ierusalim în împărăția lui. Și Manase a cunoscut că El, Domnul, era Dumnezeu.” (2 Cronici 33.9-13.)

Deși, într-un anumit sens, păcatul lui nu a putut fi iertat — pentru că din cauza păcatului lui, Ierusalimul a fost nimicit, Ieremia 15.4 — totuși, chiar un păcătos așa de mare ca Manase a putut primi personal o iertare deplină din partea Dum-nezeului lui Israel. Rugăciunea făcută în temnița din Babilon prin care Manase cerea iertare Dom-nului a fost luată în considerare și împlinită, pentru ca în felul acesta să fie încurajați și alți păcătoși care se pocăiesc și se întorc la Dumnezeu acesta plin de milă și îndurare, încet la mânie, bogat în bunătate și care renunță a mai trimite relele cu care amenințase pe păcătoși (Ioel 2.13).

Dacă unul dintre cititorii mei s-a depărtat de calea dreaptă, îl rog să-și aducă aminte că drumul de întoarcere îi este larg deschis și că Tatăl este gata să-l ierte fără a-i adresa vreun reproș. Noi știm bine ce am meritat și ne este greu să înțelegem cum de nu ni s-a făcut după faptele noastre. Simțim din plin iertarea lui Dumnezeu, fără a putea înțelege vreodată ce L-a determinat să ne ierte. Manase a putut vedea că Dumnezeu rămâne credincios promisiunilor Sale, oferind chiar și mai mult decât a promis; pentru că Domnul i-a dat acestui rege vinovat care s-a umilit, pe unul dintre cei mai buni împărați ai lui Iuda în persoana nepotului lui, Iosia. Așa lucrează Dumnezeu în harul Lui nemărginit.

Nepotul lui Manase nu avea decât șase ani când a murit bunicul lui. Umilința și pocăința bătrânului rege însoțite de energia pe care a dovedit-o înlăturând idoli pe care-i făcuse și reparând altarul Domnului (2 Cronici 33.15-16) trebuie să fi făcut o bună impresie asupra copilului, și probabil că au fost mijlocul folosit de mâna bună a lui Dumnezeu pentru a-l determina să urmeze același drum. Cât despre fiul lui Manase, Amon, în vârstă de 22 de ani la moartea tatălui său, acesta nu a fost deloc influențat de schimbarea respectivă: „El nu s-a smerit înaintea Domnului, cum se smerise tatăl său Manase, căci Amon s-a făcut din ce în ce mai vinovat” (2 Cronici 33.23). Ce mesaj solemn pentru noi, menit să ne angajeze a-i călăuzi pe copiii noștri pe calea cea bună chiar de când sunt mici!